

Nuestra abuela – Onze oma

Rond elf uur. Om de dag daalt zij het bochtige pad af naar het gehucht met een paar honderd bewoners, vooral oudjes. Bij ieder is zij welkom. De winkelier geeft de gevraagde boodschappen mee, voor 'n kleintje glimlach.

In de lome middagwarmte zit zij graag bij de zeven oudste vrouwen – de omakring – onder een eeuwenoude avocadoboom, wat pratend, dommelend. Geneurie van hun liederen gaat vaak over in flarden van vertellingen over lang gemis, over toch nog iets verwachten, over sterven, de liefde, vertrouwen – komend en gaand.

schemer, bijna nacht –
de schaduwen hebben zich
laten inlijven

Altijd gaat een jonge man met haar, gearmd en wel, en met haar boodschappen, terug naar boven, naar haar huis bij de majestueuze kurkeik, overgroeid met klimop; zelfs enkele ramen zijn niet meer zichtbaar. Zij is daar 'gelukkig'; voor haar geldt zeker niet:

soms komt het me voor:
het oudje huilt met de maan
als enig gezelschap

Matsuo Basho, 1644-1694

's Zondags woont zij de Maria-mis bij, bidt binnensmonds, met vele weesgegroetjes tussendoor; kijkt van tijd tot tijd wat in het rond, zij mag dat. Er wordt naar haar terug geknikt. Zij fluistert de namen en voornamen; om ze voor zichzelf goed te onthouden; 'elke dag een dagje ouder en elke dag ervan genieten.' En dan:

op kousenvoeten
dient de schemering zich aan
– zacht zo te sterven

Foto: René Rhee

Die ochtend blijft haar deur dicht. Alle bewoners doen haar daarna uitgeleide. De pastoor, aangedaan, zegent haar kleine kist.

De gewijde stilte voegt zich in het glooiend landschap en tussen vogelzang. Iedereen wacht – ook de ploegen en ossen op de akkers – tot de boeren het werk hervatten.

velden geel koolzaad –
de maan ginds in het oosten,
ten westen de zon

Taniguchi Buson, 1715-1783

En intussen waart nuestra abuela's geest rond, haar glimlach en haar bemoedigende knikjes, haar pretoogjes die alles zagen, haar oprechtheid, seizoen na seizoen, ook dit jaar.